

Svajonų
ROMANAI

3

SIDNĖJAUS GEIDZIAMIUSI

STEFANIE LONDON

NEUŽGESINTA
Clistra

Knygute.lt

Stefanie London
(Stefani London)

NEUŽGESINTA AISTRA

Trečiasis tetralogijos
"Sidnėjaus geidžiamiausi"
romanas

Versta iš Stefanie London, *The Tycoon's Stowaway*,
2015

© Stefanie London, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Gabrielė Virbickienė, vertimas iš anglų kalbos,
2016

© Ana Gorbatova, dizainas, 2015

© Shutterstock.com, viršelio nuotraukos

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0058-9

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

PROLOGAS

Karštis. Triukšmas. Spūstis.

Viešbučio *Žalasis rifas* baro šokių aikštelė buvo geriausia vieta atsipalaiduoti po dienos darbų, o Šantalė Turner čia turėdavo progą pasimokyti žingsnelių. Jos klubai judėjo pagal ritmą, pirštai nuo kaktos braukė drėgnas plaukų sruogas. Nugara nubėgo prakaito srovelė, tačiau Šantalė į tai nekreipė dėmesio. Vidurnaktis, pats vakaro įkarštis, ji šoks, kol laikys kojos.

Čia ji galėjo pamiršti tobulai suplanuotą gyvenimą; ne tik pasimėgauti saulės spinduliais, bet ir truputį užsidirbti, o kai vasara pasibaigs, grįš į žemyną ir dirbs iki nukritimo, kad gautų vietą šiuolaikinio šokio trupėje. Šantalė pati sau nusišypsojo. Prieš akis visas gyvenimas ir daugybė viliojančių galimybių.

Šį vakarą dauguma draugų liko namuose. Jos pačios vaikinai šokti nemėgo, dabar stovėjo prie baro ir gurkšnodamas šnekučiaivosi su kitu viešbučio darbuotoju. Nieko tokio. Ritmas jai buvo geriausias partneris. Juoda suknelė lipo prie drėgno kūno. Pats sezono įkarštis, šokių aikštelę užplūdo daugiau atostogautojų nei

įprastai.

- Gražios merginos neturėtų šokti vienos. - Prie pat ausies pasigirdo žemas vyriškas balsas, o šnerves pakuteno vandenyno ir kokosinio banglenčių vaško kvapas. Pilvą užliejo karštis.

Šį kvapą ji pažintų net pažadinta vidurnaktį. Šantale ant klubo pajuto ranką, bet ir toliau judėjo pagal ritmą.

- Dėl manęs gali nesivarginti, Brodi, - ji atsuko ir pasitraukė atatuspa. - Aplink daugybė merginų, kurios būtų sužavėtos tavo lėkštų frazių.

- Lėkštų? Kokia tu žiauri, Šantale.

Juodi marškinėliai be rankovių atidengė plačius įdegusius vyro pečius ir tatuiruotę ant krūtinės. Kita inkaro pavidalo tatuiruotė puošė vidinę dilbio pusę. Merginas iš kojų verčiantis veidelis, pasivėlę saulėje nublukę plaukai ir kiaurai veriančios žalios akys.

Šantale, jis ne tavo nosiai. Nelįsk prie jo... net negalvok.

Saugodamasis garsiųjų kurorto kokteilių padauginusio poilsiautojo rankų Brodis Mičelas žengė į priekį. Jie su Šantale susilietė klubais ir rankom, bet ji šoko toliau. Nei Brodis, nei jo

nuostabus kūnas nesugadins jai vakaro.

Muzika pasikeitė. Šantalė iškėlė rankas virš galvos ir pakraipė klubus, bet vėl švelniai atsi-trenkė į Brodį. Jo rankos prilipo prie jos klubų kaip traukiamos magneto. Vieno prisilietimo pakako, kad gyslas užlietų adrenalinas.

- Negi manai, kad paliksiu tave ramybėje, kai taip šoki. - Ausį pakuteno karštas kvapas. Dabar suveikė anksčiau išmaukti kokteiliai, visą kūną ėmė švelniai dilgčioti. Alkoholis šil-dė, galūnės judėjo lengvai ir nevaržomai, gal-va sukosi. Šantalė žengė į šalį mėgindama nu-sikratyti jo rankų, tačiau kitas šokėjas ją stum-telėjo ir ji stipriai trenkėsi į Brodį. Saugodama-si, kad nesusidaužtų kaktomis, delnais įsirėmė į tvirtą krūtinę. Jis kvepėjo *taaip* skaniai.

Pamiršusi sveiką protą Šantalė perbraukė rankomis per tvirtą kūną ir siūbuodama klu-bais atlošė galvą. Atrodė, kad gyslomis teka muzika, krūtinė vibravo nuo žemų dažnių. Tik-riausiai nereikėjo piktnaudžiauti *Žydraisiais Havajais*, romas aptemdė protą.

- Šoku, kaip man patinka, - atrėžė ji atkišusi smakrą. - Pone Lėkštuoli.

- Tau dar atsirūgs, - nusišypsojo Brodis ir prisitraukė Šantalę prie savęs. - Lėkštas ne tas

pats kas žavingas.

- Manaisi esąs žavingas? - Paerzino ji nekreipdama dėmesio į tai, kad jos centre jau pulsuoja pasitenkinimas. Tai alkoholis kaltas. Dėl to dabar tokia geidulinga. Brodis čia niekuo dėtas.

- Tikrai taip.

Jo lūpos prigludo prie jos ausies, kiek-vieną kartą jam prisilietus prie jos šlaunų, nugara nubėgdavo šiurpas.

- Turėjau ne vieną progą įsitikinti.

- Ir kiek moterų tave patikino? - paklausė ji ir prikando lūpą tramdydama šypsena. Įdomu, kiek brūkšniukų įrėžta jo lovos galvūgalyje. Brodis buvo pagarsėjęs mergišius, bet jos tai nė kiek nestebino.

Jo kūnas ir veidas buvo lyg iš vyriškų apatinių reklamų. Kurorte karštų vaikinių buvo daugiau, nei reikia, tačiau Brodžiui neprilygo nė vienas: visada linksmas, nesibaigiantys juokeliai - žmonės šalia jo jausdavosi smagiai. Aplinkiniai jam visuomet būdavo prielankūs.

- Šito neišduosiu.

- Nagi, gali suapvalinti iki šimtų. - Atsitraukusi Šantalė pažvelgė jam į akis ir pajuto, kaip jo pirštai priglunda ten, kur jos širdis.

Brodis čiupo ją už riešo ir prisitraukė visai arti.

- Nesu toks beviltiškas, kaip tau atrodo, panele Tobulybe.

- Kurgi ne.

Vėl pasikeitė muzika. Lėtas, gašlus ritmas. Brodžio koja prisispaudė jai tarp šlaunų. Šantalė tyliai aiktelėjo. Reikia liautis dabar pat. Taip negalima, tačiau tai buvo geriau už viską. Geriau už šokoladinius martinius ir ilgą miegą sekmadienio rytą... geriau už šokį scenoje. Ji net sumurkė iš malonumo.

- Galiu lažintis, kad tu net blogesnis, nei aš manau.

- Cha! - Brodis priglaudė delną jai prie skruosto. - Nori įsitikinti, ar ne?

Visas jos kūnas šaukė *taip!* Brodžiui palinkus dar arčiau jai užgniaužė gerklę. Žemiško vyriškumo kvapas maišėsi su romu ant jo lūpų. Šantalė niekada nemanė, kad tai toks galingas ginklas. Kojos vos laikė.

Bet ji staiga atsipeikėjo ir greitai atsitraukė atatupsta. Brodis taip pat žiūrėjo išsigandęs. Staiga abu suprato, kad tai daugiau nei paprastas paerzinimas. Jie seniai peržengė visas ribas.

Kaip ji galėjo įsimylėti Brodį? Jis buvo didžiausias tinginys – tuščiaagarbis gražuolis, lengvai slystantis per gyvenimą. Jam nereikėjo sunkiai dirbti, kad gautų, ko nori. Užtekdavo pamalti liežuviu. Visiška jos priešingybė. Kažin ar kur nors rastų sau netinkamesnį vaikina, tačiau ant veido jusdama jo rankas ir karštą kvapą, vienu ritmu judindama klubus, ji bijojo nualpti.

O, ne! Negali būti... To negali būti.

– Tu nieko nejauti, ar ne? – nusivylęs paklausė jis ir paleido ją lyg nusideginęs. – Neme-
luok, Šantale.

– Aš...

Ji nutilo vidury sakinio pastebėjus kažką kitą. Skotas.

– Po velnių, kas čia vyksta? – suriaumojo Sko-
tas. Jo skruostai liepsnojo raudoniu, lūpos kie-
tai sučiauptos.

– Nieko, – greitai tarė Brodis ir iškėlęs rankas žingtelėjo atatupstas.

Jis buvo stambesnis už Skotą, bet ne-
peštukas. Akys išdavė tą pačią kalbę, kuri
smelkė Šantalės širdį. Kaip ji galėjo? Kaip ga-
lėjo įsimylėti savo vaikiną geriausią draugą?

– Neatrodė kaip niekas. Tu ją grabaliojai!

- Nieko nebuvo, Skotai, - tarė Šantalė laikydama jį rankomis, bet jis nesunkiai išsilaisvino. - Mes tik šokome.

- Cha! - nusijuokė jis be jokio džiaugsmo. - Tik pasakyk, kad nieko jam nejauti, nes iš šalies neatrodė, kad šoka du draugai.

Šantalė norėjo jam paaiškinti, ką jaučia, bet negalėjo. Ji tik užsimerkė ir prispaudė delną sau prie kaktos, o atsimerkusi pamatė, kaip Skotas kumščiu trenkia Brodžiui į veidą.

- Ne!

PIRMAS SKYRIUS

Kiekvienas žmogus kartkartėmis išgirsta neigiamą atsakymą, tačiau šokėjui tai buvo kasdienybė. Nenuoširdus *ačiū, bet ne* po nesėkmingos peržiūros? Šitų ji net nebeskaičiavo. Nekoks atsiliepimas vietinio laikraščio menų skiltyje? Neišvengiama. Neentuziastinga publika? Nemalonu, bet visiems pasitaiko.

Šantalei žmonės vis kartojo, kad toliau bus lengviau, tačiau dabar nebuvo lengva stovėti iškelus galvą ir susivaldyti, kad nedrebėtų lūpos. Stovėdama vidury scenos, negailestingai apšviesta prožektorių ji neramiai permetė svorį nuo vienos nuogos kojos ant kitos. Priešais kaip kraujo jūra raudonavo teatro kėdžių eilės, scenos šviesos akino.

Paprastai scenoje ji jausdavosi kaip žuvis vandeny, tačiau šiandien atrodė, kad žiopčioja išmesta ant kranto.

- Bijau, kad mums reikia kiek kitokio stiliaus, - tarė režisierius maigydamas telefoną. - Jūs labai...

Jis susižvalgė su kitu vyriškiu ir abu papurtė galvas.

- Tradicinė, - galiausiai tarė jis švelniai šyp-

sodamasis. – Mes ieškome moderniojo šokio atstovų.

Šantalė norėjo ginčytis, pasakyti, kad gali visko išmokti, prisitaikyti, tačiau negalėjo net pagalvoti, kad ir vėl teks išgirsti neigiamą atsakymą.

– Ačiū.

Gerai, kad šiandien pasirodė paskutinė, niekas nematė jos pralaimėjimo. Minutėlei stabtelėjusi išsuko į sportbačius ir ant berankovės palaidinės užsitraukė bluzoną su gobtuvu.

Po paskutinės peržiūros išgirdo, kad ji pernelyg abstrakti. Dabar pernelyg tradicinė. Ji prikando lūpą. Ne, neverta ginčytis. Kad ir kokie prieštaringi, atsiliepiamai jai į naudą. Be to, ginčytis su režisieriais – neprofesionalu, o ji juk profesionalė. Profesionalė, kuri neturi padoraus darbo pastaruosius...

Na, užteks pasakyti, kad šį mėnesį tai buvo ketvirta nesėkminga peržiūra. Jie net neatrodė susidomėję. Stebėjo ją visiškai abejingi, atsakė be jokių ceremonijų. Priežastys būdavo skirtingos, bet rezultatas *visada* tas pats. Šantalė žinojo, kad gali geriau.

Bent jau galėjo...

Sportbačių padai nugurgždėjo per automobi-

lių aikštelės žvyrą iki senutėlio automobilio. Gerai, kad jis dar važiuoja; visas surūdijęs, raudoni dažai apsilaupe. Jis toks senas, kad jame buvo kasečių grotuvas, o pavarų svirtis visada įstrigdavo ties antra pavara, tačiau panašu, kad tai – stabiliausias dalykas Šantalės gyvenime, nes kol kas atrodė, kad šokio studijos nuėjo veltui. Ką jau kalbėti apie banko sąskaitas...

Derekui, jos buvusiam vyrui, tai nepatiktų.

Bet ji negalvos apie tą valdingą kontrolės maniaką ir košmarišką santuoką.

Sėdusi prie vairo pasitikrino telefoną. Žinutė nuo motinos. Ji palinkėjo sėkmės peržiūroje. Šantalę nusmelkė nusivylimas; dar vienas įrodymas, kad motinos pasiaukojimas buvo beprasmiškas.

Šantalė pažvelgė į atvaizdą galinio vaizdo veidrodėlyje ir kietai sučiaupė lūpas. Ji nepalūš. Žinoma, nusivylė, bet nieko baisaus. Daug kartų girdėjo, kad ji talentinga. Prakeikimas, juk prieš kelerius metus ją net filmavo dokumentiniam filmui apie modernųjį šokį. Kas nors turi ją priimti.

Kad ir kiek gero girdėjo, pamažu apniko abejonės. Jos stingdė širdį ir gniaužė gerklę. Kodėl

Jai taip nesiseka?

Krūtinėje kilo panika. Darėsi sunku kvėpuoti. Šantalė užsimerkė ir giliai įkvėpė. Reikia nusiraminti. Panika nepadės. Gerai, kad bent pavyko gauti darbelį nedideliame bare už Sidnėjaus. Jokio prestižo, bet juk ne amžinai.

Gautų pinigų užteks kelioms ateinančioms savaitėms, gyvens arti darbo. Ji susitvarkys. Viskas bus gerai.

Šantalė sugniaužė kumščius. Šitos technikos išmoko labai seniai. Ji padėdavo nusiraminti, kai apimdavo panika. Laimei, pastaruoju metu panika labiau priminė ne potvynio bangą, o šaltus purslus, tykstančius kam nors išokus į baseiną. Nieko gero, bet ji nepasiduos.

Pamažu... Svarbus kiekvienas žingsnelis į priekį.

Nustūmusi nemaloniais mintis į šalį, Šantalė išvažiavo iš aikštelės ir pritvirtino telefoną prie priekinio stiklo. Vos išsukus į gatvę telefonas ėmė burgzti ir ekrane sušvito besišypsantis draugės Vilos veidas. Šantalė atsiliepė ne iškart. Nebuvo nusiteikusi plepėti, tačiau iki pasirodymo vietos laukė dviejų valandų kelias, o muzika nebedžiugino....